

Arrest

**nr. 173 416 van 22 augustus 2016
in de zaak RvV X / IX**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 1 juli 2013 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 19 april 2013 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 29 juni 2013, datum waarop de zaak wordt uitgesteld tot de zitting van 13 juli 2016.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. MOONEN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat M. DUBOIS, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 6 oktober 2011 dient verzoekster een asielaanvraag in. Op 22 december 2011 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen de beslissing tot weigering van toekenning van de vluchtelingenstatus en van de subsidiaire beschermingsstatus. Tegen deze beslissing dient verzoekster hoger beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) die bij arrest nr. 79 084 van 13 april 2012 opnieuw de vluchtelingen- en subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen.

Op 22 mei 2012 is aan verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend. Tegen deze beslissing dient verzoekster een annulatieberoep in bij de Raad die bij arrest nr. 93 069 van 7 december 2012 het beroep verwerpt.

Op 26 juli 2012 dient verzoekster wederom een asielaanvraag in. Op 1 augustus 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 29 augustus 2012 dient verzoekster andermaal een asielaanvraag in. Op 3 september 2012 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris de beslissing houdende de weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag.

Op 5 november 2012 dient verzoekster een aanvraag in om machtiging tot verblijf met toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet).

Op 19 april 2013 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding de beslissing waarbij de aanvraag onontvankelijk wordt verklaard, aan verzoekster ter kennis gebracht op 11 juni 2013. Dit is de bestreden beslissing waarvan de motivering luidt als volgt:

“Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die op datum van 05.11.2012 werd ingediend door (aangevuld op 04.03.2013):

*S., G.
geboren te Shkoder op (...)1965*

*S., L. (R.R.: ...)
geboren te Drishte op (...)1973*

wettelijke vertegenwoordigster van:

*S., E. (R.R.: ...)
geboren te Shkoder op (...)1995*

*S., A. (R.R.: ...)
geboren te Boks op (...)1998*

*S., E. (R.R.: ...)
geboren te Boks op (...)2000*

*allen van nationaliteit: Albanië
adres: (...)*

in toepassing van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 4 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Redenen:

De aangehaalde elementen vormen geen buitengewone omstandigheid waarom de betrokkenen de aanvraag om machtiging tot verblijf niet kunnen indienen via de gewone procedure namelijk via de diplomatieke of consulaire post bevoegd voor de verblijfplaats of de plaats van oponthoud in het buitenland.

Mevrouw S. en haar drie kinderen zijn op 05 oktober 2011 België binnengekomen. Op 04 maart 2013 ontving de stad Gent een schrijven van meester S. waarin gemeld werd dat de heer S. G. ook in België zou wonen en bij zijn gezin zou verblijven. De raadsheer vermeldt echter niks over de omstandigheden waarin de heer S. naar België is gekomen of sinds wanneer hij in België zou zijn. Het feit dat mevrouw

sinds 05 oktober in België verblijft, duurzaam lokaal verankerd zou zijn, een vriendenkring opgebouwd zou hebben in België, enkele geloofsbrieven voorlegt en zich bijna een jaar na aankomst aanmeldde om Nederlandse les te volgen (zie verklaring L. G.), verantwoordt niet dat de aanvraag om machtiging tot verblijf in België wordt ingediend. De elementen met betrekking tot de integratie kunnen het voorwerp uitmaken van een eventueel onderzoek conform artikel 9.2 van de wet van 15 december 1980.

Mevrouw S. L. wist dat haar verblijf slechts voorlopig werd toegestaan in het kader van de asielprocedure en dat zij bij een negatieve beslissing het land diende te verlaten. Zij diende een eerste asielaanvraag in op 06 oktober 2011, deze asielaanvraag werd afgesloten op 13 april 2012 met een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. Betrokkene verkoos echter geen gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten haar betekend op 25 mei 2012 en verbleef illegaal in België tot ze op 26 juli 2012 opnieuw een asielaanvraag indiende. Deze asielaanvraag werd afgesloten met een weigering tot in overwegingname van een asielaanvraag door de Dienst Vreemdelingenzaken op 01 augustus 2012. Diezelfde dag ontving mevrouw wederom een bevel om het grondgebied te verlaten waar ze opnieuw geen gevolg aan gaf en verkoos illegaal in België te blijven tot ze op 29 augustus 2012 een derde asielaanvraag indiende. Ook de derde asielaanvraag werd afgesloten met een weigering tot in overwegingname door de Dienst Vreemdelingenzaken op 03 september 2012. Op diezelfde datum ontving mevrouw haar derde bevel om het grondgebied te verlaten, wederom verkoos ze dit bevel te negeren en illegaal in België te blijven. De duur van de procedures – namelijk 6 maand 7 dagen voor de eerste, 6 dagen voor de tweede en 5 dagen voor de derde asielaanvraag – was niet van die aard dat ze als onredelijk lang kan beschouwd worden. De heer S. G. heeft geen asielaanvraag ingediend.

De kinderen van betrokkenen lopen school in België (zie voor Emrah: "Schoolattest Buitengewoon Lager Onderwijs"; voor Elion: "Schoolattest HTI Sint Antonius" en voor Armel: "Schoolattest Don Bosco Technisch Instituut"). Het feit dat de kinderen hier naar school gaan, kan niet aanzien worden als een buitengewone omstandigheid omdat betrokkenen niet aantonen dat een scholing niet in het land van herkomst kan verkregen worden. De advocaat van betrokkenen stelt dat Emrah nood heeft aan een aangepaste vorm van buitengewoon lager onderwijs die niet voorhanden zou zijn in het land van herkomst. Nergens in het dossier worden echter de redenen uitgelegd waarom Emrah behoefte zou hebben aan gespecialiseerd onderwijs, noch wordt aangetoond dat dergelijk onderwijs niet voorhanden is in Albanië. gezien de leeftijd van Emrah kunnen we veronderstellen dat hij voor zijn komst naar België reeds onderwijs genoot in Albanië. Daarenboven zijn betrokkenen al sinds het begin van huidig schooljaar illegaal in België. Hierbij kan bijgevolg opgemerkt worden dat het de ouders zijn die de belangen van hun kinderen hebben geschaad door zich te nestelen in dergelijk verblijf.

Meester S. haalt artikel 3 van het Europees Verdrag voor de rechten van de Mens (EVRM) aan, maar het blijft onduidelijk op welke manier dit artikel geschonden zou worden. Het louter vermelden van dit artikel volstaat niet om als buitengewone omstandigheid aanvaard te worden.

Vervolgens haalt de advocaat artikel 8 EVRM aan en stelt dat het gezin ontwricht zou worden indien er geen machtiging tot verblijf afgegeven zou worden. Wat het inroepen van artikel 8 van het EVRM betreft, dient er opgemerkt te worden dat dit artikel hier niet van toepassing is, aangezien de verplichting om terug te keren naar het land van herkomst om aldaar machtiging tot verblijf te vragen voor het hele gezin geldt zodat er van een verbreking van de familiale banden geen sprake is. Gewone sociale relaties vallen niet onder de bescherming van artikel 8 van het EVRM.

De raadsheer verwijst naar het feit dat België het Verdrag inzake de Rechten van het Kind aangenomen door de Algemene Vergadering van de Verenigde Naties op 20 november 1989 (verder: "kinderrechtenverdrag") ratificeerde begin 1992, citeert vervolgens delen uit de preambule van dit verdrag en maakt allusie op artikel 3 van het kinderrechtenverdrag. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag kan echter niet dienstig worden ingeroepen aangezien deze verdragsbepaling betrekking heeft op maatregelen die genomen worden betreffende kinderen, terwijl de bestreden beslissing enkel betrekking heeft op verzoekende partij en dus geen maatregel specifiek ten aanzien van hun kinderen genomen wordt. Artikel 3 van het kinderrechtenverdrag, dat een zeer algemene bepaling omvat, mag bovendien niet zo geïnterpreteerd worden dat het de toepassing van andere, meer specifieke wets- of verdragsbepalingen zou uitsluiten.

Tenslotte wordt verwezen naar artikel 29 van het kinderrechtenverdrag dat handelt over het doel van het

onderwijs en de waarden die het onderwijs dient door te geven aan kinderen. Het is onduidelijk hoe dit artikel geschonden zou worden want er wordt niet aangetoond dat onderwijs in Albanië niet dezelfde waarden zou overbrengen aan kinderen. Albanië ratificeerde het kinderrechtenverdrag immers op 27 februari 1992 en wordt bijgevolg geacht diezelfde waarden door te geven in het onderwijs.”

2. Over de rechtspleging

Verzoekster heeft binnen de in artikel 39/81, vierde lid van de vreemdelingenwet voorziene termijn van 8 dagen, de griffie in kennis gesteld dat zij geen synthesesmemorie wenst neer te leggen. Met toepassing van artikel 39/81, laatste lid van voormelde wet wordt de procedure voortgezet overeenkomstig het eerste lid. De Raad doet uitspraak op basis van de middelen uiteengezet in het inleidend verzoekschrift en zonder afbreuk te doen aan artikel 39/60 van de vreemdelingenwet.

3. Over de ontvankelijkheid

Overeenkomstig artikel 39/56, eerste lid van de vreemdelingenwet kunnen de beroepen bedoeld in artikel 39/2 van deze wet voor de Raad gebracht worden door de vreemdeling die doet blijken van een benadeling of een belang. Uit de memorie van toelichting bij het wetsontwerp waarbij de voornoemde bepaling in de vreemdelingenwet werd ingevoerd (*Parl.St. Kamer, 2005-2006, nr. 2479/001, 118*) blijkt dat voor de interpretatie van het begrip belang kan worden verwezen naar de invulling die de Raad van State aan hetzelfde begrip heeft verleend (met verwijzing naar J. BAERT, en G. DEBERSAQUES, Raad van State. Ontvankelijkheid, Brugge, die Keure, 1996, nrs. 198 - 413).

Uit de rechtspraak van de Raad van State blijkt dat de verzoekende partij enkel belang heeft indien zij door de bestreden administratieve rechtshandeling een persoonlijk, rechtstreeks, zeker, actueel en wettig nadeel lijdt (RvS 25 maart 2013, nr. 222.969) en de eventueel tussen te komen nietigverklaring van die rechtshandeling hem een direct en persoonlijk voordeel verschaft, hoe miniem ook (RvS 7 januari 2015, nr. 229.752). Het actueel karakter van het belang bij de vraag naar de ontvankelijkheid van het beroep houdt verband met de door het algemeen belang geïnspireerde opzet om de administratieve actie minimaal door rechtsgedingen te laten verstoren (RvS 19 februari 2009, nr. 190.641). Het belang dient te bestaan op het ogenblik van het indienen van het verzoekschrift en dient ook nog te bestaan op het ogenblik van de uitspraak.

Aangezien verzoekster met haar beroep de nietigverklaring beoogt van de beslissing die werd genomen naar aanleiding van haar aanvraag om machtiging tot verblijf op grond van artikel 9bis van de vreemdelingenwet, dat uitdrukkelijk het volgende bepaalt “§1. *In buitengewone omstandigheden en op voorwaarde dat de vreemdeling over een identiteitsdocument beschikt, kan de machtiging tot verblijf worden aangevraagd bij de burgemeester van de plaats waar hij verblijft. Deze maakt ze over aan de minister of aan diens gemachtigde. Indien de minister of diens gemachtigde de machtiging tot verblijf toekent, zal de machtiging tot verblijf in België worden afgegeven. (...)*”, is het bij de beoordeling van het actueel belang in hoofde van verzoekster essentieel om te weten of zij nog op het Belgisch grondgebied verblijft. Indien dit niet langer het geval is, kan de eventuele nietigverklaring van de bestreden beslissing haar geen enkel voordeel meer opleveren, aangezien zij niet langer voldoet aan één van de basisvoorwaarden voor het toekennen van de machtiging, namelijk haar verblijf in België.

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de lokale politie te Gent op 16 september 2013 een verslag heeft overgemaakt aan de Dienst Vreemdelingenzaken waarin het volgende wordt medegedeeld: “*Uit buurtonderzoek blijkt dat betrokkene met haar kinderen sinds begin 2013 (Februari) is vertrokken. Ze namen ook een aantal meubels mee. Hun nieuw adres is niet gekend.*” Uit de stukken van het administratief dossier blijkt bijgevolg dat verzoeksters verblijf in België niet met zekerheid kan worden vastgesteld.

Ter terechtzitting van 29 juni 2016 wordt de zaak uitgesteld tot de zitting van 13 juli 2016 opdat de raadsman de mogelijkheid heeft het bewijs van verzoeksters verblijf in België in te dienen.

Ter terechtzitting van 13 juli 2016 legt de raadsvrouw, die *loco* verschijnt, een stuk neer ten bewijze waarvan verzoekster nog in het land zou verblijven. Het stuk betreft een certificaat van het departement onderwijs en vorming, opgesteld op 30 juni 2015 en gericht tot S. E. De Raad acht het stuk dat een jaar geleden is opgesteld en verzoeksters meerderjarige zoon betreft, niet voldoende om aan te tonen dat verzoekster thans nog in België verblijft.

Aangezien de raadsman van verzoekster er niet in geslaagd is enig begin van bewijs aan te brengen waaruit blijkt dat verzoekster heden nog in België verblijft, doet zij niet langer blijken van het rechtens vereiste actueel belang bij haar beroep.

Het beroep is niet ontvankelijk.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig augustus tweeduizend zestien door:

mevr. N. MOONEN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

N. MOONEN